

que ciet. Miscetur & cutim erodentibus medicamentis è cantharide paratis, quò resistat vrinæ difficultatibus, quæ alioqui id genus medicamentis superuenire solent. Sugillata cum melle impositum tollit. Sed & potu ac illitu colorem pallidiorem efficit. Suffitum autem cum vua passa aut refina, vuluam purgat.

De Coriandro. CAP. LXXI.

CORIANDRVM, Græcis Corion seu Coriannum, vulgaris est notitiæ, vim habens refrigeratorem. Quare cum pane aut polenta impositum, erysipelata & quæ serpunt vlcera sanat: cum melle verò & vua passa, epinyctidibus, testium inflammationibus carbunculisque medetur: & cum faba fresa, strumas panòsque discutit. Semen exigua quantitate cum passo bibitum, lumbricos pellit, & genituræ abundantiam facit. At si largitis sumptum fuerit, mentem non sine periculo è sua sede & statu dimouet: quamobrem ab ipsius copiosiore frequentioreque vsu cauendum. Succus autem cum cerussa aut lithargyro, neenon & aceto atque rosaceo perunctus, ardentem in summa cute inflammationem emendat.

De Hieracio magno. CAP. LXXII.

HIERACIYM magnum, caulem profert asperum, subrubrum, spinosum,
X. iij.

ut cunque concavum : folia verò fundit ex interuallis, laciniis rarioribus diuisa, similia foncho per ambitum : flores luteos in oblongis capitulis. Vim habet refrigeratorem, modicèque ac leuiter astringentem. Quamobrem æstuanti stomacho inflammationibúsq; vtiliter imponitur. Succus autem, stomachi rosionem sorbitione mitigat. Caterùm herba cum radice imposita, ictis à scorpione auxiliatur.

De Hieracio paruo. CAP. LXXIII.

Hieracium paruum, folia quoque habet ex interuallis diuisa per ambitum : cauliculos verò promit teneros ac virentes, in quibus flores lutei, in orbem circinati. Vires porrò & hoc cum antedicto eisdem obtinet.

De Apio. CAP. LXXIIII.

APPII hortenſis herba ad eadem, ad quæ & coriandrum, conuenit : prætereaque ad oculorum inflammationes, cum pane aut polentæ polline imposita. Æstuantem quoque stomachum demulcet, & mammas grumoso lacte rurgentes reprimat : ciet & vrinæ, siue cocta siue cruda edatur. Decoctum eius radicúmque potum, venenorum noxæ resistit, dum vomitiones excitat : aluum quoque cohibet. At semen potentiùs vrinæ pellit, & à venenata bestia demorsis, iis que qui

qui argenti spumam hauserunt, opitulatur, ac denique flatus discutit. Sed & vtiliter admiscetur medicamentis quæ dolorum leuamenta præstant, itémque theriacis ac tufficularibus.

De Heleoselino, seu apio palustri.

CAP. LXXV.

Heleoselinon, quod in aquosis locis nascitur, satiuo apio grandius est: sed ad eadem, ad quæ & illud, efficax.

De Oreoselino. CAP. LXXVI.

Oreoselinon, caule est dodrantem alto, qui quidem singularis ex gracili radice affurgit: ambiunt verò ipsum ramuli & capitula cicutæ familia, at multò tamen tenuiora: in quibus semen oblongum, acre, tenue, odoratum, cumino simile. In petrosis montosisque locis nascitur. Et semen & radix, vrinam eiendi vim habent, si in vino bibantur, ac menses etiam trahunt. Antidotis quoque & vrinam eiendis atque excalfactoriis medicaminibus inseruntur. Neque verò nos oportet in eo errore versari, vt id oreoselinon existimemus, quod in saxis prouenit: aliud enim est petroselinum.

De Petroselino. CAP. LXXVII.

Apium, quod petroselinum dicitur, prouenit in Macedonia, præruptis in locis, semine ammeos: at odoratiore, acri & aroma

X. iiij.

olente. Vrinas id menstruaque pellit: contra stomachi & coli inflationes ac tormina prodest. Succurrit & lateris, renum ac vesicæ doloribus, in potione sumptum. Admiscetur & antidotis vrinas cientibus.

De Hippofelmo. CAP. LXXVIII.

Hippocelinon aliqui grielum, alij agriofelinum, quasi apium sylvestre, alij smyrnium appellant: quanquam aliud est Smyrnum propriè dictum, de quo mox agemus. Est autem maius candidiusque apio hortensio, caule cauo, procerò, tenello ac veluti lineis distincto: foliis latioribus, in puniceum vergentibus: in quibus est eeu libanotidis coma, florum plena, quæ quidem in corymbos cogitur, anteaquam deflorescat. Semen autem est nigrum, oblongum, solidum, acre & aromaticum: radix itidem odorata, candida, ori grata, neque adeò crassa. Nascitur in umbrosis & iuxta palades. Oleris verò modo editur, veluti apium. Nam & radix cruda coctave estur, & folia cum ipsis caulibus decocta manduntur, ac tum per se tum etiam cum piscibus præparantur. Sed & cruda, muria condiuntur. Semen ex vino mulso potum, menses ciendi vim habet, ac rigore prehenso potum illud tumve calefacit, & vrinæ stillicidio auxiliatur. Radix autem eodem præstat effectus.

De

De Smyrna. CAP. LXXIX.

SMYRNIVM, quod in Cilicia petroselinum vocant, plurimum in Amano monte gignitur. Caulem habet apij, copiosa cinctum agnata sobole: folia verò latiora ad terram, infracta, subpinguia, robusta, odore medicato, & cum quadam acrimonia iucundo, colore denique in luteum languescente: habet & umbellam supra caulem, qualis anetho inest: semen rotundum, brassicæ simile, nigrum, acre, myrrhæ sapore, ita ut alterum alterius qualitatem repræsenter: radix verò acris est, odorata, mollis, succosa, faucisque mordens, cortice prædita foris nigro, intus verò pallido aut subalbido. Nascitur in saxosis collibus, locis aridis & incultis angulis. Vim habent radix, herba, ac ipsum quoque semen, excaustoriam. Folia quoque muria condita, olerum instar in cibos veniunt, aluumque sistunt: radix verò pota, prodest contra serpentium morsus: tussis & orthopnoeas mitigat, ac urinæ difficultatibus medetur: imposita verò, recentia oedemata, inflammationes duritiasque discutit, & vulnera ad cicatricem perducit feruescens autem subditæque, abortum infert. Semen renum, lienis ac vesicæ vitium succurrit, menses & secundas pellit: ischiadicis utiliter in vino propinatur, & inflatio-

nes stomachi lenit: sudores item ciet atque ructus. Peculiariter verò potui datur contra hydropem ac febrium circuitus.

De Elaphobosco. CAP. LXXX.

ELAPHOBOSCO caulis est libanotidi aut fœniculo similis, geniculatus: folia duùm digitorum latitudine, prælonga ceu terebinthi, circumfracta, & quodammodo aspera. Habet verò caulis ipse agnatos ramulos multos, qui quidem umbellas gerunt anethi similes, flores subluteos, & semen itidem anethi: radix ferè ad ternùm digitorum longitudinem & vnus crassitudinem accedit, candida, dulcis & esculenta. Sed & caulis recens adhuc ac tenellus, olerum modo in cibos recipitur. Cæterùm huius herbe pabulo ceruas aiunt serpentium moribus resistere: atque idèò semen quoque contra serpentium morsus in vino datur.

De Fœniculo. CAP. LXXXI.

FOENICVLI herba si edatur, mammas lacte replet: idem verò potest semen e-pocum, aut cum ptissana decoctum. Comæ autem decoctum bibitum, renum ac vesicæ vitiiis est vtile: quippe quod vrinam excieat. Conuenit & à serpente demorsis in vino bibitum, ac menses quoque ciet. In febribus nauseam & stomachi ardorem sedat, ex aqua frigida potum. Contritæ verò radices & cum